

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

POPEL & HVĚZDAMI PROKLETÝ KRÁL

CARISSA BROADBENT

COO
BOO

Popel a hvězdami prokletý král

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Carissa Broadbent
Popel a hvězdami prokletý král – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

CARISSA BROADBENT

POPEL
& HVĚZDAMI
PROKLETÝ
KRÁL

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

COO
BOO

Poznámka autorky:

Tato kniha otevírá témata, která mohou být pro některé čtenáře citlivá, včetně detailních popisů násilí, násilí na dětech, sexuálního napadení, znásilnění a otroctví. V knize se také vyskytují explicitní sexuální scény.

OBITRAES

DŮM
KRVE

KOSTNATÉ MOŘE

ÚZENÍ LIDÍ

SALINAE

ÚZENÍ RISHANŮ

ŘEKA LITURO

SIVRINAJ

DŮM
NOCI

DŮM
STÍNU

SLONOVINOVÉ
MOŘE

NYAKIN
HÁK

PROLOG

V tu chvíli král pochopil, že jeho největší láska bude i jeho zkázou. Došlo mu, že obojí na sebe nečekaně vzalo podobu mladé lidské dívky.

Tak dlouho si to nechtěl připustit. Možná ještě déle, než byl sám sobě ochotný přiznat. Zvláštní, že se mu všechno vyjasnilo v okamžiku, kdy v okolí vládl naprostý chaos. Písek byl nasáklý krví, arénou duněl řev šílícího publika a před ním se míhala zakrvácená zpocená těla. Mladá lidská dívka se jen tak tak vyhnula dalšímu nelítostnému útoků své soupeřky.

Král v tu chvíli moc neuvažoval. Jen reagoval na situaci. Snažil se odvést pozornost krverozené válečnice od lidské dívky. Snažil se nějak dostat mezi ně. Jenže všechny jeho pokusy selhaly.

Krverozená bojovnice měla jediný úkol. Jít po té dívce.

Rozdávala rány jednu za druhou. Dívka skončila na zemi a její krverozená soupeřka nad ní vítězně pozvedla meč. Král nevnímá nic jiného než své srdce, které mu tlouklo až v krku.

Zabloudil pohledem na ochozy. Tak snadno našel krverozeného prince, který tam stál s rukama založenýma na prsou a s doutníkem v ústech, zatímco se na něj škodolibě usmíval.

Král přesně věděl, co mu naznačuje. *Já vím, co chceš ty. Ty víš, co chceš já.*

Právě v ten okamžik si to uvědomil.

Úplně jsi mě zničila, pověděl té mladé ženě noc předtím.

Opravdu ho zničí.

A bude to stát za to.

Protože král vůbec nepřemýšlel. Bez váhání se krverozenému princovi zadíval do očí a přikývl.

Stačil jediný drobný pohyb a král zaprodal své království.

Stačila jediná prchavá vteřina a král přesně věděl, co musí udělat.

Několik následujících okamžiků mu splynulo v jeden. Princův škodolibý úšklebek se proměnil ve spokojený úsměv. Dal signál své soutěžící. Ta na vteřinu zaváhala a v tom okamžiku jí dívka probodla srdce.

Zůstali pouze oni dva a cena, kterou mohl získat jen jeden.

V tu chvíli samozřejmě zbývala jen jediná možnost. Nijak ho nezpochybňoval. Právě uzavřel obchod, aby jí zachránil život. Obchod, který zničí jeho království a z něhož může sejít pouze jedním způsobem.

Tři sta let života, to je dlouhá doba. Často si říkával, že delší, než si kterékoli stvoření zaslouží.

Několik dlouhých okamžiků na sebe jen strnule hleděli. Tak snadno jí četl ve tváři. Roztomilé, že někdo tak pichlavý jako ona je až tak průhledný. Skrz pukliny v její obranné hradbě v tu chvíli doslova vyzařovalo, jaká bolest ji stravuje a jaký konflikt se v jejím nitru odehrává.

Věděl, že ona první krok neudělá.

Tak ho udělal sám.

Touhle dobou ji už tak dobře znal. Přesně věděl, jak ji přimět použít její neúprosnou, smrtící, ničivě nádhernou moc. Byl schopný herec a svou roli odehrál čistě, přestože sebou v duchu trhl pokaždé, když ji svým mečem ranil.

O mnoho let později si mezi sebou budou historikové šeptat: „*Proč? Proč to udělal?*“

Kdyby jim v tu chvíli mohl odpovědět, nejspíš by řekl něco jako: „*Vážně je tak těžké to pochopit?*“

To poslední, co spatřil před smrtí, byly její oči.

Měla překrásné oči. Neobvyklé. Stříbrné jako zářivý měsíc, který však zpravidla skrývají mračna. Mnoho věcí na ní shledával krásných, avšak její oči mu přišly ze všeho nejedinečnější. Nikdy jí to neřekl. Když mu do prsou zajelo ostří jejího meče a oba je pohltil žár hvězdného ohně, problesklo mu hlavou, že jí to možná říct měl.

Její oči vždy odhalily daleko víc, než by ji samotnou napadlo. Právě v nich spatřil onu chvíli, kdy ho přistihla při činu a uvědomila si, že ji podvedl.

Div se tomu nezasmál. Jistě že ho nakonec prohlédla. Ty její oči mu vždycky viděly až do hlubin jeho duše.

Ale bylo už příliš pozdě. Jakmile vycítil její zaváhání, chytil ji za zápěstí.

Jeho poslední slova k ní nebyla *Máš nádherné oči*.

Ale: „*Skonči to.*“

Zavrtěla hlavou a chladný oheň sálající z jejího pohledu se začal měnit ve zklamání.

On ale věděl, že dělá správnou věc. A její oči ho v tom ještě utvrdily. Byly tak silné, odhodlané, jedinečné, ani lidské, ani upříí, tak planoucí, tak přemýšlivé.

Lepší než jeho, a proto si to, co mělo následovat, zaslouhovaly víc.

„*Skonči to,*“ řekl a trhl jí zápěstím.

Nepřestal se do těch očí dívat, ani když umíral rukou té jediné, která byla hodna ho zabít.

Možná král vždycky věděl, že jeho největší láska bude i jeho zkázou. Možná to věděl od chvíle, kdy se s ní setkal.

A věděl to i ve chvíli, kdy zemřel podruhé.

ČÁST PRVNÍ:
NOC

Kapitola jedna

ORAYA

Můj otec žil v rozmazaných chvílích těsně po probuzení, kdesi mezi spánkem a bděním, ještě než jsem otevřela oči.

Ty chvíle, kdy jsem procitla z nočních můr a ještě je nestačila nahradit noční můra mé reality, pro mě byly vším. Pokaždé jsem se zabořila do hedvábného prostěradla a zhluboka vdechla známou vůni růží, kadidla, kame-ne a prachu. Ležela jsem v posteli, v níž jsem spávala každou noc po celých patnáct let. V pokoji, který mi odjakživa patřil. V paláci, v němž jsem vyrostla. V těch chvílích můj otec Vincent, král temnorozených, stále žil.

Ale jakmile jsem otevřela oči, ihned mě zalila krutá realita a můj otec znovu a znovu umíral.

Ty vteřinky mezi spánkem a probuzením byly nejkrásnější částí celého dne.

A chvíle, kdy se mi vrátila paměť, byla vždycky tou nejhorší.

Přesto za to ty okamžiky stály. Spala jsem, kdykoli to šlo, jen abych si mohla ukrást další blažené vteřiny. Jenže čas nejde zastavit. Stejně jako se nedá zastavit smrt.

Snažila jsem se nepřipouštět si, že těch vteřinek s každým dalším probuzením ubývá.

Dnes ráno jsem otevřela oči a můj otec byl stále mrtvý.

BUCH, BUCH, BUCH.

Ať už klepal kdokoli, činil tak s netrpělivostí toho, kdo u dveří stojí déle, než by si přál.

Ať už klepal kdokoli.

Přesně jsem věděla, kdo do hajzlu klepe.

Zůstala jsem nehybná.

Ani jsem se *nemohla* pohnout, jelikož každíčký sval v mém těle jako by zkameněl zármutkem. Zatřela jsem zuby, silněji, *ještě silněji*, až to zabolelo, až jsem mohla začít doufat, že mi popraskají zuby. I pěsti jsem měla zaťaté, až mi zbělely klouby, a svírala v nich peřinu. Cítila jsem kouř. Kouř hvězdného ohně, mého hvězdného ohně, který ji pozvolna spaloval.

Bylo mi ukradeno něco velmi cenného. Prchavé okamžiky, kdy všechno bylo přesně tak, jak má být.

Ze spánku jsem procitla s vidinou Vincentova rozervaného těla vypálenou hluboko do paměti. Byl stejně mrtvý a stejně zohavený v mých nočních můrách i ve chvílích bdělosti.

„Vstávej, princezničko!“ Jeho hlas zněl tak hlasitě, že uvnitř zaburácel i přes zavřené dveře. „Já znám ty tvoje kočičí instinkty. Myslíš, že nevím, že jsi vzhůru? Byl bych raději, kdybys mi otevřela, ale pokud budu muset, klidně dovnitř vtrhnu sám.“

Jak já ten hlas nenávidím.

Jak já ten hlas nenávidím.

Potřebovala jsem ještě deset vteřin, abych se na něj dokázala podívat. Ještě pět.

BUCH.

BU...

Shodila jsem ze sebe peřinu, vyskočila z postele, několika dlouhými kroky přešla pokoj a otevřela dveře dokořán.

„Zkus na ty dveře zaklepat *ještě jednou*,“ vydechla jsem.

Manžel se na mě usmál a svěsil zdviženou pěst, jíž se chystal zabušit ještě jednou. „Tady ji máme.“

Nenávidím jeho tvář.

Nenávidím ta slova.

A ze všeho nejvíc mě znechucovalo, jak je vyslovil. Cítila jsem z nich, že si o mě dělá starosti. Poznala jsem to z toho, jak mu úsměv ztuhl na rtech poté, co si mě jediným rychlým hodnotícím pohledem prohlédl od hlavy k patě. Jeho oči se zastavily u mých zaťatých pěstí, které jsem držela svěšené podél boků. Uvědomila jsem si, že v jedné z nich svírám doutnající pruh hedvábí.

Chtěla jsem toho využít a připomenout mu, že tím hedvábím se může klidně stát on, pokud si nedá pozor. Jenže něco v jeho starostlivém pohledu a všechny ty pocity, které ve mně vyvolal, oheň v mém nitru uhasily.

V hněvu jsem si libovala. Byl snadno uchopitelný, silný a dával mi pocit moci.

Zcela odlišný pocit, než když jsem si musela přiznat, že Raihnovi – muži, který mě obelhal, uvěznil, okradl o království a zavraždil mi otce – na mně doopravdy záleží.

Nedokázala jsem se mu ani podívat do tváře, aniž bych ji viděla potřísněnou otcovou krví. Aniž bych viděla, jak se na mě díval té noci, kterou jsme spolu strávili v posteli – jako bych pro něj byla tím nejcennějším na světě.

Příliš mnoho emocí. Divoce jsem je v sobě udupala, ačkoli mi to působilo takovou fyzickou bolest, jako bych polykala žiletky. Nic necítit je snazší.

„Co je?“ hlesla jsem nevýrazně. A to jsem chtěla, aby to znělo jako slovní úder.

Kéž bych jen v Raihnově tváři nezahlédla stín zklamání hraničícího se starostmi.

„Přišel jsem ti říct, aby ses připravila,“ oznámil mi. „Máme hosty.“

Hosty?

Při představě, že bych si měla stoupnout před nějaké cizince a dovolit jim zírat na mě jak na zvíře uvězněné v kleci, aniž bych se zhroutila, se mi sevřel žaludek.

Víš jak ovládat své emoce, malá zmije, pošeptal mi Vincentův hlas. *Sám jsem tě tomu naučil.*

Trhla jsem sebou.

Raihn naklonil hlavu na stranu a vráska mezi jeho obočím se prohloubila.

„Co je?“

Neskutečně mě štválo, že si všeho pokaždé všiml.

„Nic.“

Věděla jsem, že mi neuvěří. On věděl, že to vím. Vytáčelo mě, že ví, že vím.

Ale i to jsem v sobě udusila, dokud se i z tohoto pocitu nestal jen tupý šum kdesi na pozadí mysli, zapečetěný další vrstvou ledu. Udržovat je všechny v tomto zamrzlém stavu vyžadovalo nepřetržité úsilí. Byla jsem vděčná, že se mám aspoň na co soustředit.

Raihn na mě tázavě hleděl, ale já mlčela.

„Tak co?“ neudržel se. „Nemáš žádné otázky?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Žádné urážky? Žádné odmítnutí? Žádná hádka?“

Chceš snad, abych se s tebou hádala? vyprskla jsem málem. Jenže to bych pak v jeho tváři zahlédla stín starostí a musela bych se postavit tomu, že *chce*, abych se s ním hádala. Takže by mi pak nezbylo, než se nějak vyrovnat i s touhle další složitou emocí.

A tak jsem jen znovu zavrtěla hlavou.

Raihn si odkašlal. „Tak dobře. Tu máš, to je pro tebe,“ řekl a předal mi hedvábný obal na šaty.

Na nic jsem se neptala.

„Jsou to šaty,“ dodal.

„Fajn.“

„Na to setkání.“

Setkání. To znělo důležitě.

Ale to tě přece nezajímá, připomněla jsem sama sobě.

Raihn čekal, až se zeptám, ale já to neudělala.

„Žádné jiné nemám, takže jestli se ti nebudou líbit, stejně se ani nepokoušej se mnou hádat.“

Jak uboze průhledné. V podstatě jako by do mě šťouchal klacíkem, aby si vynutil nějakou reakci.

Otevřela jsem obal a zahlédla černé hedvábí.

Sevřelo se mi srdce. Hedvábí, ne kůže. I po tom všem mě představa, že se v paláci pohybuju v čemkoli jiném než ve zbroji...

Ale řekla jsem jen: „Fajn.“

Chtěla jsem jen, aby už odešel.

Jenže Raihn nikdy neodcházel z rozhovoru bez dlouhého pronikavého pohledu. Jako by toho měl na srdci tolik, že hrozilo, že se to z něj vydere na povrch dřív, než z mého pokoje odejde. Úplně pokaždé.

„Co je?“ zeptala jsem se netrpělivě.

Matko, měla jsem pocit, jako by mi praskaly stehy, jeden po druhém.

„Obleč se,“ řekl nakonec k mé velké úlevě. „Za hodinu pro tebe přijdu.“

Když odešel, zase jsem dveře zavřela, svezla se po nich k zemi a rozechvěle vydechla. Nezhroutit se během těch posledních několika minut mě stálo veškeré síly. Netušila jsem, jak to vydržím před smečkou Raihnových nohsledů. Mnohem déle. Celé *hodiny*.

Nedokážu to.

Ale dokážeš, zašeptal mi do ucha Vincentův hlas. Ukaž jim, jak silná jsi.

Zavřela jsem oči. Kéž bych se o jeho hlas mohla opřít.

Jenže brzy odezněl, jako pokaždé. A můj otec byl znovu mrtvý.

Oblékla jsem si ty hloupé šaty.

Raihn byl nervózní. Kéž bych to jen nepoznala tak snadno. Nikdo jiný si toho zjevně nevšiml. Proč by to taky někdo dělal? Raihn hrál svou roli dokonale. Doslova ztělesňoval osobu krále dobyvatele. Se stejnou lehkostí, s níž se dokázal vydávat v lidské hospodě za člověka nebo předstírat krvelačného soutěžícího nebo mého milence nebo mého únosce.

Já to však stejně poznala. Jak napjatě zatíнал čelist. Jak soustředěně hleděl zastřeným pohledem kamsi do daleka. Nebo jak si neustále pohrával s manžetovým knoflíčkem, jako by mu tento kostým tak úplně neseděl.

Když se pro mě za hodinu vrátil, chtěl nechtě mě zaskočil a chvíli jsem na něj jen zírala.

Měl na sobě elegantní, dokonale střižené černé sako s modrými lemy a přes ramena šerpu, která výrazně kontrastovala se stříbrnými knoflíčky a jemně metalickým brokátem. Až bolestně se podobalo jinému saku, které jsem na něm jednou viděla. Tomu, které si oblékl na hostinu po Zkoušce půlměsíce, které mu vybral Měsíční palác. Tehdy si však nechal rozčuchané vlasy a bradu zarostlou strništěm, jako by byl elegantní jen z donucení. Nyní měl hladce oholenou tvář a vlasy pečlivě sčesané, aby vzadu na šíji odhalovaly špičky jeho dědického znamení. Křídla měl roztažená a dával na odiv jejich sytě rudé okraje. A...

Při tom pohledu se mi v krku udělal takový knedlík, že jsem nedokázala polknout. Nedokázala jsem se nadechnout.

Pohled na korunu na Raihnově hlavě jako by mi zaryl kopí mezi žebra. Stříbrné budce zářící v jeho temně rudých zvlněných vlasech mi vyrazily dech. Dosud jsem tuhle korunu viděla jenom na rovných plavých vlasech mého otce.

Naposledy zbrocenou krví a zadupanou do písku arény, kde mi otec zemřel v náručí.

Musel se někdo prohrabat tím, co z Vincentova těla zbylo, aby se k té koruně dostal? Musel z těch drobných stříbrných křivek nějaký nebohý sluha setřít Vincentovu krev a zbytky kůže i vlasů?

Raihn si mě prohlédl od hlavy k patě.

„Sluší ti to,“ pochválil mě.

Když mi to řekl posledně – při té hostině –, přeběhl mi mráz po zádech. Tři slova plná skrytého příslibu.

Nyní mi zněla jako lež.

Mé šaty byly pěkné. Prostě pěkné. Jednoduché. Lichotivé. Lehké, z jemného hedvábí, které mi dokonale obepínalo křivky. Někdo mi je musel ušít na míru, ačkoli nemám ponětí, kde by mé míry vzal. Měly vysoký límeček a asymetricky řešené zapínání v pase, ale zcela odhalovaly mé paže.

Tiše jsem si oddychla, že aspoň zakrývají mé dědické znamení.

Poté co jsem se převlékla, záměrně jsem se nepodívala do zrcadla. Poslední dobou to nedělám. Částečně proto, že vypadám hrozně. Ale také proto, že pohled na to znamení nesnáším. *Nesnáším*. Připomíná mi Vincenta. Jako by mi někdo vytetoval všechny jeho lži do kůže rudým inkoustem. Všechny otázky, na něž už nikdy nenajdu odpověď.

Šaty samozřejmě zakrývaly mé znamení zcela úmyslně. Pokud se mě Raihn chystal předvést před kdovíjaké důležité Rishany, dalo se čekat, že bude chtít, abych působila co nejmíň jako hrozba.

Dobře.

Raihnovi přeběhl po tváři zvláštní výraz.

„Nemáš je zapnuté.“

Ukázal si na krk a já si uvědomila, že naráží na mé šaty. Neměly totiž knoflíčky jenom vepředu, ale i vzadu a ty se mi nepodařilo zapnout všechny.

„Mám ti je...?“

„Ne.“

Vyhrkla jsem to zcela automaticky, nicméně během pár vteřin ticha, které následovaly, mi došlo, že nemám na výběr.

„Dobře,“ zabručela jsem po chvíli.

Otočila jsem se a ukázala svému nepříteli nekrytá záda. Hlavou mi problesklo, že Vincent by se za mě styděl.

Matko, raději bych se nechala bodnout dýkou, než mu dovolit, aby na mě sáhl. Raději se nechat pořezat než cítit jemné a něžné doteky jeho prstů.

Co jsem to za dceru, když přes to všechno, co se stalo, část mého já stále ještě touží po láskyplných dotycích?

Nadechla jsem se a nevydechla, dokud nezapnul poslední knoflíček. Čekala jsem, že se ode mě odtáhne, ale on mi nechal ruce položené na zádech. Jako by se chystal něco říct.

„Máme zpoždění.“

Jakmile jsem zaslechla Cairisův hlas, trhla jsem sebou. Raihn se ode mě odtáhl. Cairis se opíral o rám dveří a po-dezíravě si nás prohlížel. Usmíval se. Cairis se usmíval pořád, ale taky mě pořád bedlivě pozoroval. Nejraději by mě viděl mrtvou. Ale to mi nevadilo. Sama bych se občas nejraději viděla mrtvá.

„Jistě,“ odkašlal si Raihn a sjel rukou k manžetě rukávu.

Byl nervózní. Velmi nervózní.

Mé bývalé já, které jsem pohřbila pod všemi těmi vrstvami ledu, aby se mi emoce nevydraly z nitra na povrch, by bylo zvědavé.

Raihn se na mě ohlédl přes rameno, ušklíbl se a potlačil v sobě veškeré pocity stejně jako já.

„Tak jdeme, princezničko. Sehraje me jim jejich představení.“

Od té doby, co jsem v trůnním sále byla naposledy, prošel výraznou proměnou. Došlo k výměně dekorálních i uměleckých předmětů a střepy hiájských artefaktů byly pečlivě vymety. Závěsy byly roztažené a odhalovaly výhled na stříbrnou siluetu Sivrinaje. Město působilo klidněji než před několika týdnů, nicméně i nyní v dálce probleskovala do noci záře ohně. Raihnovi lidé už dostali většinu vnitřního města pod kontrolu, nicméně z okna svého pokoje jsem viděla, že na předměstích stále ještě dochází ke střetům. Hiájové se nehodlali vzdát bez boje. Dokonce ani tváří v tvář Domu krve.

Pod všemi těmi vrstvami ledu se v mém nitru cosi zachvělo. Možná pýcha? Nebo starost. Nebyla jsem si jistá. Dalo se to jen těžko posoudit.

Uprostřed sálu se na vyvýšeném podstavci tyčil trůn mého otce. Raihnův trůn. U stěny těsně za ním stáli Cairis a Ketura, oba v tom nejvybranějším oděvu. Dva věrní strážci. Předpokládala jsem, že pro mě je připravená židle přistavená ke zdi vedle nich. Avšak Raihn se na ni podíval, naklonil hlavu na stranu a přitáhl ji těsně k trůnu.

Cairis se na něj zadíval, jako by se bál, že přichází o rozum.

„Jsi si tím jistý?“ zeptal se svého krále tiše, abych to pokud možno neslyšela.

„Rozhodně,“ odpověděl Raihn, obrátil se ke mně, ukázal na židli a sám usedl na trůn. Nedal Cairisovi šanci nesusouhlasit. Stisknuté rty jeho poradce nicméně hovořily za vše. Stejně jako Ketuřin všudypřítomný vražedný pohled.

Pokud mě měl tenhle okatý projev náklonnosti, štedrosti nebo kdo ví čeho nějak dojmout, nestalo se. Sedla jsem si a ani se na Raihna nepodívala.

Vzápětí do sálu nakoukla nějaká služebná, poklonila se a oznámila Raihnovi: „Už jsou tady, Veličenstvo.“

Raihn šlehl pohledem po Cairisovi. „Kde sakra vězí?“

Vtom jsem ve vzduchu ucítila kouř doutníku. Septimus vešel do sálu a dvěma dlouhými ladnými kroky vystoupal k trůnu. Doprovázely ho dvě jeho oblíbené krverozené strážkyně, Desdemon a Ilia. Dvě vysoké šlachovité ženy, které si byly tak podobné, že musely být sestry. Ani jednu z nich jsem ještě nikdy neslyšela promluvit.

„Omlouvám se,“ prohodil Septimus ledabyle.

„Uhas to,“ zabručel na něj Raihn.

„Doufám, že se svou vlastní šlechtou hodláš jednat zdvořileji,“ pousmál se Septimus.

Nicméně uposlechl a uhasil doutník o vlastní dlaň. Aroma kouře vystřídal pach spáleného masa. Cairis ohrnul nos.

„Moc pěkné,“ odtušil.

„Temnorozený král mě požádal, abych to típnul. Neuposlechnout by bylo nezdvořilé.“

Cairis zvedl oči v sloup. Zdálo se, že se musí ze všech sil přemáhat, aby to dál nekomentoval.

Raihn jen dál zíral na zavřené dvoukřídle dveře trůnního sálu, jako by do nich chtěl očima vypálit díru a spatřit, co se skrývá za nimi. Tvářil se nečitelně. Možná dokonce arogantně.

Ale já věděla své.

„Kde je Vale?“ zeptal se tiše Cairise.

„Už tady měl být. Jeho loď se musela zdržet.“

„Hm.“

Znělo to jako nadávka.

Raihn byl opravdu velmi, velmi nervózní.

Navenek však s předstíranou lehkostí prohlásil: „V tom případě jsme připraveni. Otevřete dveře. Pusťte je dál.“

Kapitola dvě RAIHN

Když jsem s těmito lidmi v tomhle sále stál naposledy, byl jsem pouhým otrokem. Občas si říkám, jestli si mě pamatují. Tehdy jsem pro ně neznamenal vůbec nic. Jen další tělo bez tváře, cosi, co by se dalo přirovnat spíš k předmětu nebo domácímu mazlíčkovi než k rozumnému tvorovi s vlastními pocity.

Ted' už samozřejmě všichni přesně věděli, kdo jsem. Věděli, co skrývá má minulost. Ovšem když jsem se díval, jak vchází do velkolepých prostor trůnního sálu, nedokázal jsem se ani tak ubránit otázce, zda si na mě *pamatují*. Rozhodně si nepamatovali na všechny ty drobné krutosti. Pro ně jen další součást další obyčejné noci. Já si ale pamatoval. Na všechno to ponižování, násilí, bití a každodenní utrpení, které mi způsobovali.

Já si to všechno pamatoval.

A nyní jsem tu stál před rishanskou šlechtou s bohyní zatracenou korunou na hlavě.

Jak se věci mění.

Ale zas ne až tak moc, jak bych si přál. V duchu mi totiž stále naháněli hrůzu, i po té době.

Pravdu jsem skrýval za dokonalou maskou. Stal jsem se nedostiznou nápodobou svého někdejšího pána. Stál jsem

na stupínku s rukama za zády, křídly roztaženými, korunou na hlavě a s chladným a krutým pohledem v očích. Ta poslední část nebyla obtížná. Moje nenávist byla koneckonců skutečná.

Dal jsem povolat všechny šlechtice z rishanského území. Představovali starou aristokracii. Většina z nich byla u moci už v dobách, kdy byl králem Neculai. Vypadali stejně vyšňořeně, jak jsem si je pamatoval, všichni v tak nákladně zdobených hedvábných oděvech. Nějaká ubohá služka musela nad těmi výšivkami strávit celé týdny. V jejich tvářích jsem viděl stejnou krutost, stejnou elegantní bezohlednost, již – jak už jsem věděl – se vyznačuje upříí šlechta obecně.

Tohle se nezměnilo.

K nějakým změnám ovšem přece jen došlo. Uběhlo dvě stě let. Byla to tvrdá léta, která se možná nepodepsala na jejich tělech, rozhodně však zanechala stopy na jejich duších. V sále se shromáždila hrstka mocných Rishanů, kteří přežili násilný převrat a potom i dvě stě let vlády Hiájů. Oni sami vládli troskám, jež jim Vincent dovolil si ponechat.

A nyní stojí tady, před králem, jehož od začátku nenáviděli, připraveni bojovat jako lvi o svůj díl kořisti.

To nejhorší z plodů urozenosti. To nejhorší z plodů krutosti. S úšklebkem na rtech jsem zvedl hlavu.

„Tak ponurá společnost,“ podotkl jsem. „Očekával bych, že vzhledem k událostem posledních dvou set let budete šťastnější, že jste tady.“

Schválně jsem to nechal vyznít přesně tak, jak by to nechal vyznít on. Jako neustálou hrozbu. Protože to je to jediné, čemu tahle stvoření rozumí.

Přesto mě maličko zarazilo slyšet takový tón z vlastních úst. Popustil jsem uzdu své magii a dovolil, aby se okraje mých křídel zahalily do temnoty noci, která dávala vyniknout pruhům rudého peří. Chtěl jsem jim připomenout, kdo jsem a proč jsem tady.

„Nyaxia se konečně odhodlala vrátit vládu do našich rukou,“ pokračoval jsem a začal před trůnem zvolna, líně přecházet sem a tam. „Díky moci, kterou mi svěřila, přivedu Dům noci do tak mocné éry, kterou dosud nezažil. Vyrval jsem království z rukou Hiájů. Z rukou muže, který zavraždil našeho krále, znásilnil naši královnu, vyvraždil náš lid a po dvě staletí si uzurpoval naši korunu.“

Zatímco jsem přednášel výčet Vincentových zločinů, byl jsem si velmi citelně vědom Orayina vražedného pohledu v mých zádech. Její přítomnost jsem vnímal nepřetržitě, v průběhu celého svého představení. Věděl jsem, že ona ho dávno prohlédla.

Nemohl jsem si však dovolit dát na sobě znát rozptýlení. Místo toho jsem znechuceně ohrnul rty.

„Já z Domu noci konečně opět udělám rod, který budí hrůzu. Já ho znovu vybuduji tak, aby nezaostával za svou někdejší slávou.“

Každé *já*, které jsem použil, bylo pečlivě zvolené a mělo v každé větě připomenout, kdo jsem.

Neuměl bych spočítat, kolikrát jsem poslouchal podobný proslov z Neculaiových úst. Kolikrát jsem se díval, jak mu ti samí upíři zobou z ruky jako ptáčky.

Jenže ani jako sebelepší herec jsem pořád nebyl Neculai.

Rishanská šlechta na mě jen zírala. Ticho v sále nebylo plné úcty, ale nedůvěry. Nedůvěry a trochy znechucení.

I když jsem měl na hlavě korunu a na těle dědické znamení, stále ve mně viděli jen přeměněného otroka.

Do hajzlu s nimi.

Aniž bych změnil rytmus chůze, přejel jsem je všechny pohledem. Zastavil jsem se jím u známé tváře. U muže s popelavě hnědými, na spáncích prošedivělými vlasy a temnýma krutýma očima. Okamžitě jsem ho poznal. Rychleji, než bych chtěl. Hlavou mi projela vlna nepříjemných vzpomínek. Na jeho tvář a stovky nocí plných utrpení.

Svým způsobem se podobal Neculaiovi. Měl stejně ostře řezané rysy a zračila se v nich tatáž krutost. Což dávalo smysl. Byli koneckonců bratřenci.

Byl zlý. Ne nejhorší. Nejhorší byl jeho bratr Simon, který – jak jsem si při zběžném pohledu všiml – nedorazil.

Zastavil jsem se, naklonil hlavu na stranu a s úšklebkem se na něj zadíval. Nemohl jsem si pomoci.

„Martasi,“ pozdravil jsem ho. „Jaké překvapení. Byl bych *přítel*, že mé pozvání bylo určeno tvému bratrovi.“

„Bratr neměl čas,“ odtušil Martas suše. Přezíravě. Nešlo si nevšimnout, s jakým znechucením na mě hledí.

V sále se rozhostilo smrtelné ticho. Jeho slova zněla neškodně. Ale všichni shromáždění věděli, jak jsou urážlivá.

Simon byl jedním z nejmocnějších přeživších rishanských šlechticů. Vlastně byl ze všech nejmocnější. Nicméně to byl pořád jen šlechtic. A když šlechtice povolá král, pak se před něj *musí* dostavit.

„Opravdu?“ prohodil jsem. „Jaká škoda. Co měl tak důležitého?“

Martas, had jeden, se mi zadíval přímo do očí a odpověděl: „Je to velice zaneprázdněný muž.“

Mým pečlivě udržovaným klidem začala prosakovat svůdná, temná krvelačnost.

„Tak to ti patrně nezbude nic jiného než přísahat mi věrnost jeho jménem,“ podotkl jsem se zdviženou bradou. Díval jsem se na něj spatra a usmál se tak, že jsem odhalil zuby. „Pokloň se mi.“

Přesně jsem věděl, co bude následovat.

Simon s Martasem se vždy domnívali, že mají cestu k trůnu jasně danou. Byli jedinými žijícími příbuznými krále. Jistě museli být přesvědčení, že po Neculaiově smrti se Simonovi na těle zjeví dědické znamení, jelikož byl jeho nejstarším příbuzným.

Jenže naneštěstí pro ně a naneštěstí pro mě se Nyaxia zachovala ne až tak předvídatelně.

Ti dva pitomci se nejspíš posledních dvě stě let domnívali, že znamení nemá nikdo. Před pár týdny to pro ně musel být pořádný šok, když jsem své znamení přestal tajit, načež jsem je povolal do Sivrinaje, aby poklekli před přeměněným otrokem, jehož po sedmdesát let zneužívali.

Něco takového rozhodně udělat nehodlali a já si toho byl vědom.

Martas se ani nehnul.

„To nemohu,“ řekl.

Někdo nezasvěcený by možná čekal, že sálem projede vlna překvapení a že si mezi sebou shromáždění začnou šeptat. Avšak nic takového se nestalo. Hosté mlčeli. Protože to nikoho z nich nepřekvapilo.

„Můj bratr přísahá věrnost jen právoplatnému králi Domu noci a i já se pokloním jen jemu,“ pokračoval Martas. „Ty nejsi král,“ dodal a zacukalo mu v koutcích. „Viděl jsem, jakým způsobem jsi sám sebe zneuctil. Nemohu se poklonit někomu, kdo se dopustil takových věcí. Někomu, kdo se posadí na trůn s krverozeným princem po boku.“

Já že se zneuctil.

Mistrná formulace. Téměř elegantní. Snažil se to celé omluvit jakýmsi neexistujícím morálním kodexem. Jako bych měl jakýkoli vliv na to, co se mi před všemi těmi věky stalo. Jako by on sám nebyl jedním z těch, kteří mě k tomu odsoudili.

Pomalu jsem přikývl, zvážil jeho slova a usmál se na něj. Nyní již zcela upřímně. Nedokázal bych ten úsměv potlačit, ani kdybych chtěl.

V žilách se mi rozproudila krvelačnost, která s každým úderem mého srdce sílila.

„Tvrdíš, žeš nás osvobodil od Hiájů,“ ujal se Martas znovu slova. Začal hovořit poněkud překotněji a ukázal na

mě. „Ale já vidím, že hned vedle tvého trůnu sedí Vincen-
tova děvka.“

Zadíval se mi přes rameno. Věděl jsem, že hledí na Orayu.

Pohled v jeho očích jsem znal. Mísila se v něm nenávisť s hladem, touhou a odporem. „Jestli si s ní rád užíváš v posteli, prosím,“ zavrčel. „Ale pohled na ni. Je tak nedotčenná. Nemá ani škrábnutí. Potřebuješ z ní jen ústa a klín. Tak proč se obtěžuješ se zachováním všeho dalšího?“

Tím mi úsměv ze rtů smazal.

Přestalo mě bavit si s ním hrát.

Všechno na tomhle shromáždění bylo předem vypočítané. Avšak v danou chvíli jsem zareagoval zcela impulzivně.

„Oceňuji tvou upřímnost,“ sdělil jsem mu klidným hlasem. „I Simonovu.“

Pak jsem dvěma dlouhými kroky sešel dolů a jemně uchopil jeho hlavu do dlaní. Skutečně vypadal snad na-
prосто stejně jako před dvěma sty lety.

Upíři se možná opravdu nemění.

Já se však od té doby, co mi Nyaxia navrátila moc ris-
hanské linie, cítil jinak. Jisté změny jsem vnímal už od Neculaiovy smrti. Až dosud jsem však svou moc dokázal
tlumit a tišit v něco, co se dalo snáz ovládat a co nepřita-
hovalo tolik pozornosti. Avšak od té noci v aréně se ze mě
drala s novou neovladatelnou vervou, jako by snad ve mně
Nyaxiin dar otevřel novou žílu, z níž prýštila.

Mocť ji opět naplno použít byla vlastně úleva.

Přestal jsem jí klást překážky.

Použít Asteris je vyčerpávající a vzrušující zároveň.
Jako by mi z kůže vytryskla syrová moc hvězd. Prodrala
se mým tělem.

A pak se stejně prodrala tělem Martasovým.

Do sálu vyšlehla bílá záře následovaná černočernou
tmou ústící opět v nepříjemně ostré světlo.

Ucítil jsem na kůži teplé kapky a do ticha zaznělo duni-
vé žuchnutí. Martasovo zpřelámané a rozdrcené tělo se
zhroutilo na podlahu. Zbyla po něm jen neforemná hro-
mádka hedvábí.

Jakmile záře pohasla, spatřil jsem v sále moře zaraže-
ných, mlčenlivých tváří. V rukách jsem svíral Martasovu
hlavu. Jeho rysy byly uspokojivě zkřivené překvapením.
Ten výraz mu *vážně* slušel.

Několik šlechticů stojících vpředu rychle o pár kroků
ustoupilo, aby se vyhnuli kaluži černé krve rozlévající se
po mramorové podlaze. Nikdo nekřičel, nikdo nepropadl
hysterii. Upíří, dokonce i upíří šlechta, jsou na krveprolití
zvyklí. Nebyli zděšení, ne. Byli překvapení.

Možná nebylo moudré zavraždit bratra mého nejmo-
cnějšího šlechtice.

Ale v danou chvíli mi to bylo jedno. Necítil jsem nic než
uspokojení. Na předvádění se, hostiny a politikaření jsem
se nehodil. Ale tohle? Zabíjení?

To mi šlo. Navíc zabít někoho, kdo si to zasloužil, bylo
příjemné.

Ohlédl jsem se přes rameno. Ani nevím proč. Udělal
jsem to tak nějak bezděky.

Výraz v Orayině tváři mě zaskočil.

Uspokojení. Krvelačné uspokojení.

Poprvé po několika týdnech jsem v jejích očích spatřil
něco, co se podobalo bojovnosti. Bohyně, div jsem se ne-
rozplakal štěstím.

Taďy ji máme, problesklo mi hlavou.

Hleděla mi přímo do očí, viděla skrz mou masku, pro-
hlédla mou hru. Skoro jako by i ona říkala: *Taďy ho máme*.

Obrátil jsem se zpět k davu a vrátil se k trůnu.

„Jsem král temnorozených,“ hlesl jsem tichým, vražedným
tónem. „Čekáte, že se vás budu prosit o úctu? Vaši úctu nepo-
třebuji. Bohatě mi postačí váš strach. A teď se mi *pokloňte*.“

S tím jsem Martasovu hlavu odhodil. S odporným zachvátáním se odkutálela k tomu, co zůstalo z jeho těla. Jak příhodné – skončil tak, že se zdálo, jako by si přede mnou na znamení úcty lehl na zem.

Shromáždění šlechticové na mě jen zírali. Celý svět jako by zatajil dech.

I *já* jsem zatajil dech. Zoufale jsem se to na sobě snažil nedat znát.

Pohyboval jsem se na velice tenkém ledě. Upíři brutalitu respektují, ale jen u těch správných osob. K nimž jsem se *já* nepočítal. Možná se ani nikdy počítat nebudu.

Pokud by se mi odmítl poklonit jeden nebo dva, nějak bych to zvládl. Ale ať už jsem měl dědické znamení nebo ne, aspoň nějakou loajalitu jsem od své šlechty potřeboval. Zvlášť pokud jsem si chtěl uchovat naději, že se někdy dostanu z područí krverozených. Pokud by mi odmítli přísahat věrnost *všichni*...

Vtom se s pronikavým bouchnutím rozletěly dveře do sálu.

A v nich stanul Vale.

Nikdy bych nevěřil, že budu rád, že ho vidím. Ale u Ixiných cecků, musel jsem se ovládat, abych si hlasitě neoddech.

Vale se rozhlédl po sále. Po mně, po davu, po mých poradcích. Přeletěl pohledem i Martasovo tělo. A ihned pochopil, v jaké situaci se ocitl.

Energicky nakráčel dovnitř – tak rychle, až se mu rozevlály dlouhé černé vlasy. Dav se před ním roztoupil. Hned za ním kráčela žena s kaštanovými vlnitými vlasy vyčesanými do vysokého drdolu. Ta se zastavila vzhledem, odkud se rozhlížela po sále velkýma zvědavýma očima.

„Můj králi,“ řekl Vale, jakmile předstoupil před trůn. „Omlouvám se za zpoždění.“

Ihned přede mnou poklekl. Přímo uprostřed davu, přímo v kaluži Martasovy rozlévající se krve.

„Veličenstvo,“ pravil zvučným hlasem. Přesně věděl, co dělá. Věděl, jak na sebe strhnout maximální pozornost. „Můj meč, má krev i můj život patří vám. Přisahám vám věrnost a slibuji, že vám budu sloužit. Smět vám sloužit jako vrchní velitel armády je pro mě tou vyšší poctou.“

V jeho slovech jsem zaslechl zvláštní ozvěnu minulosti. Naposledy Vale takto přísahal věrnost Neculaiovi. V duchu jsem se trochu ošil, že nyní říká stejná slova mně.

Avšak navenek jsem je přijal, jako bych žádná jiná nečekal.

S očekáváním jsem se rozhlédl po ostatních.

Vale byl šlechtic. Těšil se všeobecnému uznání. A právě převážil jedny velice ošemetné misky vah.

Ostatní se začali – zprvu zdráhavě – v jedné velké vlně klanět.

Přesně to jsem chtěl. A potřeboval. A přesto se mi při pohledu na dění v sále nepříjemně sevřel žaludek. Najednou jsem si velmi citelně uvědomil tíhu koruny na své hlavě, kterou přede mnou nosili králové už celá staletí. Králové prokletí krutou a paranoidní vládou. Králové, jež jsem zabil. Ať už přímo, nebo nepřímo. Stejně jako oni zabili ty, kteří vládli před nimi.

Nedokázal jsem si pomoci. Znovu jsem se ohlédl přes rameno. Jen na zlomek vteřiny. Sotva dost dlouho na to, aby si toho kdokoli všiml.

Oraya mě probodávala pohledem. Jako by prohlédla záblesk té temné upřímnosti. Před ní jsem ho skrýt nedokázal.

Rychle jsem se podíval stranou, avšak její pohled jsem už nedokázal vymazat z paměti.

Kapitola tři ORAYA

Výraz Raihnovy tváře se mnou zůstal déle, než bych si přála. Proč by mi ho dopřál? Proč by mi dopřál něco tak upřímného?

Nelíbilo se mi, že jsem poznala jeho upřímnost.

Brzy poté jsem byla z trůnního sálu odvedena. Raihn odkráčel, aniž na svou šlechtu znovu pohlédl. Jakoby nic, přestože se jednalo o předem vypočítaný postup. Obklopila mě Ketuřina stráž. Raihn šel několik kroků přede mnou, ale i tak jsem viděla, že zatíná pěsti, až mu bělely klouby. Neřekl mi ani slovo, protože ho ihned obklopili Cairis, Ketura a ten šlechtic – jeho nový vrchní velitel armády? – a zmizeli spolu s ním v jedné z postranních chodeb. Mě stráž odvedla ke schodišti vedoucímu zpět k mým komnatám.

Za chvíli se ke mně připojil Septimus. Zavětrila jsem ho dřív, než jsem ho zaslechla. Našlapoval tiše, ale ten ztracený puch doutníku ho prozradil.

„Tedy,“ poznamenal. „To bylo zajímavé, nemyslíš?“

Přeletěl pohledem strážné, kteří v jeho přítomnosti viditelně ztuhli.

„Omluvte mou neomalenost. Ruším snad?“

Strážní mlčeli. Jako vždy.

Septima jejich mlčení očividně potěšilo. Spokojeně se ušklíbl.

„Věděl jsem, že minulost tvého manžela je mezi rishanskou šlechtou předmětem jistých... kontroverzí,“ pokračoval. „Musím nicméně říct, že tohle předčilo má očekávání. Nejspíš budu muset povolat víc záloh z Domu krve,“ podotkl a sklepl z doutníku na mramorové schodiště trochu žhnoucího popela, který zadusil patou. „Vypadá to, že Rishanové nám moc nepomůžou, pokud bylo tohle to nejlepší, co můžou nabídnout.“

Vystoupali jsme do dalšího poschodí.

Neměla jsem mu k tomu co říct. Septimova slova mnou proplouvala jako šum na pozadí.

„Poslední dobou jsi dost ztichla,“ poznamenal nakonec.

„Prostě už nemluvím jen proto, abych slyšela svůj hlas.“

„To je škoda. Vždycky máš zajímavé postřehy.“

Vůbec se mi nelíbilo, jak si se mnou hraje. Kdybych měla dost energie, možná bych mu splnila přání a vyjela na něj.

Jenže jsem ji neměla, a tak jsem mlčela.

Došli jsme až do nejvyššího patra. Jakmile jsem spatřila dveře svých komnat, ozvaly se za námi rychlé kroky. Desdemona, jedna ze Septimových strážkyň, s ním srovnala krok.

„Odpustíte, Výsosti. Ale máme problém.“

Septimus s Desdemonou zpomalili, zatímco já kráčela dál. Přesto jsem nastražila uši.

„Jde o ten útok na Misradu,“ říkala Desdemona tiše.

„Pokud chceme mít během dvou týdnů dostatek mužů, musíme ze základny stáhnout další jednotky...“

Dveře mých komnat se otevřely. Očekávala mě náruč známého přístavu – nebo spíš vězení – mojí ložnice.

„Tak na co čekáte,“ odpověděl jí Septimus. Zněl netrpělivě. „Je mi jedno, kolik...“

Vešla jsem dovnitř.

Dveře se za mnou zavřely a znovu mě uvěznily uvnitř. Rozepnula jsem si knoflíčky šatů a ihned klesla na postel. Čekala jsem na až příliš důvěrně známý zvuk. Čtyři cvaknutí čtyř zámků.

Cvak.

Cvak.

Čekala jsem. Vteřiny ubíhaly a ozvěna kroků se vzdalovala.

Zamračila jsem se. Poprvé za několik týdnů se ve mně probudila zvědavost.

Posadila jsem se.

Že bych si to jen namlouvala? Poslední dobou se špatně soustředím. Možná jsem první dvě cvaknutí přeslechla. Došla jsem ke dveřím a zadívala se do škvíry mezi zámkem a rámem. Paprsek světla pronikající dovnitř z chodby přerušovala na dvou místech dvojice zámků. Horní dva, jednoduché západky, byly zamčené.

Ale dva dolní zůstaly odemčené.

Do bájě.

Během první noci se mi podařilo otevřít tři z nich. Jen ten spodní, s velkou západkou, jsem odemknout nedokázala. Ale nyní...

Odstoupila jsem ode dveří a prohlédla si je tak, jako bych se dívala na protivníka v aréně. V srdci se mi rozechvěl cizí, téměř zapomenutý pocit. Naděje.

Mohla bych dveře otevřít. Mohla bych se odsud dostat.

Ještě byla noc, ačkoli se už blížil úsvit. Měla bych počkat, až vyjde slunce a většina upírů se vytratí do svých komnat. Vzápětí jsem sebou trhla. Vzpomněla jsem si na pokoj vedle toho mého. Na muže, který se do něj co nevidět musí vrátit. Upíři mají dokonale vyvinutý sluch. Pokud se pokusím dostat ven, zatímco on bude uvnitř, uslyší mě.

Na druhou stranu... měla jsem přehled i o Raihnově pohybu. Ve svých komnatách trávil jen minimum času. Často se do nich vracel až dlouho po úsvitu.

Nezbývalo než riskovat. Počkat na ráno, kdy většina upírů půjde spát, ale ne zas tak dlouho, aby se na lože odebral i Raihn.

Ale co pak?

Tenble palác znáš líp než kdokoli jiný, malá zmije, zašeptal mi do ucha Vincentův hlas. Hrklo ve mně jako pokaždé, když se ozval.

Měl pravdu. Nejenom že jsem tady strávila celý život. Naučila jsem se i to, jak chodbami proklouznout bez povšimnutí ostatních. Dokonce i bez povšimnutí posledního temnorozeného krále.

Musela jsem si jen počkat na správnou chvíli.

Kapitola čtyři

RAIHN

„To byla hrůza,“ zavrčel Cairis.

„Neřekl bych, že to šlo až tak zle.“

Ketura za námi zavřela dveře. Ta místnost byla tak prázdná a tak plná harampádí zároveň, že se v ní nedalo přemýšlet. Dřív se v ní nacházela knihovna, kde byly vystavené velmi krásné, velmi drahé a velmi staré předměty. Na Ketuřin rozkaz byl celý palác podroben detailnímu průzkumu. Pátrali jsme po pastech nebo informacích. A nějaký nebohý sluha tu musel vytahat z polic polovinu knih, než bylo rozhodnuto, že jediné zde se dá zřídit přijatelný štáb.

Nyní to tady vypadalo jako po výbuchu. Police na jedné straně zely prázdnotou a v rohu se válely hromady knih. Dlouhý stůl uprostřed byl pohřbený pod knihami, zápisky, mapami a několika poháry se zaschlou krví na dně, které na něm zůstaly z předešlé noci.

Vincent vládl po dvě stě let a zůstalo po něm mnoho harampádí.

Za což jsem byl v duchu vděčný.

Té noci, kdy skončilo Kejari, jsem sem přiletěl s pocitem hrůzy. Ne že bych neměl víc než dost jiných starostí. Třeba Orayino bezvládné tělo ve své náruči, Vincentovu krev na rukách, dědické znamení na zádech pulzující palčivou

bolestí nebo tíhu celého tohoto zatraceného království na bedrech. A přesto jsem se před branami paláce zastavil, pronásledován vzpomínkami na minulost.

Možná to ze mě dělá zbabělce.

Ale dvě stě let je dlouhá doba. Za Vincentovy vlády se palác výrazně proměnil. Dost na to, aby za běžného provozu skryl nejhorší z mých vzpomínek. Ale do některých křídel jsem se stejně ještě nedokázal ani podívat.

Odsunul jsem od stolu židli, ztěžka do ní usedl a položil si nohy na roh stolu. Židle pod mou vahou tiše zaskřípala. Zaklonil jsem hlavu a zadíval se na strop vykládaný stříbrnými kazetami s motivem hiájských křídel. Grrr.

„Co bys dělal, kdyby se neobjevil Vale?“ udeřil na mě Cairis. „Chystal ses je všechny povraždit?“

„To nezní jako špatný nápad,“ podotkl jsem. „Přesně to by udělal veliký Neculai Vasarus.“

„Jenže ty nejsi Neculai.“

Něco na Cairisově tónu mě přimělo zpozornět.

Vyznělo to jako něco špatného.

Z toho pomyšlení se mi zvedl žaludek. Má mysl z nějakého důvodu zabloudila zpět ke svatební noci. Ke slibu, který jsem dal Oraye, když jsem ji v podstatě na kolenou prosil, aby se mnou spolupracovala.

Rozerveme světy, které nás oba zotročily, a z jejich popela vybudujeme něco nového.

Myslel jsem to vážně, každé slovo.

Tehdy se na mě dívala se směsí nenávisti a pohrdání. Ne že bych se na ni za to mohl zlobit. A teď jsem tu seděl na židli, vyškraboval si krev zpod nehtů a přemýšlel o tom, jak co nejlépe napodobit muže, který mě zničil.

Oraya mě vždycky prohlédla.

Vtom se ozvalo hlasité klepání, které náš rozhovor našťástí přerušilo. Ketura otevřela a dovnitř vstoupil Vale. Zavřel za sebou a poklonil se mi.

„Veličenstvo.“

Někdy jsou to přesně takové maličkosti, které způsobí, že naplno pocítíte tíhu reality.

Valeova vzletná přísaha věrnosti to nedokázala, ale tohle? Tahle úklona hlavou, stejná, s jakou zdravil dřív Neculaie? Ta mě ihned vrátila v čase o dvě stě let zpátky a můj někdejší pán jako by stál hned vedle mě.

Ketura chtěla, aby se vrchním velitelem armády stal Vale. Jí samotné šlo velení skvěle, jenže na takovou pozici jsme potřebovali někoho strategického. Cairis trval na tom, aby to byl někdo šlechtického původu. Někdo, koho budou respektovat ti, kteří nerespektují mě. „Abychom tvé vládě dodali legitimitu,“ vysvětlil.

Legitimitu. Měl jsem požehnání samotné bohyně a odporné kouzelné tetování, jehož se nedá nijak zbavit, ale potřeboval jsem Valea, aby mi dodal *legitimitu*.

Nedokázal jsem zcela zapomenout, ačkoli se Vale nikdy neúčastnil všech těch zvráceností s takovým nadšením jako ostatní. Možná zastával názor, že sex se souhlasem je příjemnější. Nebo si možná krveprolití užil při práci až až a pro zábavu se chtěl zabývat něčím jiným.

To z něj nicméně nedělalo světce. Ani to neznamenal, že by se na mě nedíval jako na otroka.

„Omlouvám se za dnešní zpoždění,“ řekl. „Během plavby nás zastihla bouře.“

„Větru neporučíš. Tvá žena jistě potřebovala trochu času na zotavení.“

Vale zamrkal.

„Z přeměny,“ dodal jsem. „Mimochodem, gratuluju,“ usmál jsem se.

Valeův pohled potemněl a zablýsklo se mu v očích jako hlídacímu psovi uvázanému na tenkém lanku.

Myslel si snad, že jeho ženě vyhrožuju? Právě to by nejspíš udělal Neculai.

Já ale ne. Jen se mi nelíbilo, že Vale přeměnil nějakou nebohou ženu v upírku a dotáhl ji až sem. Vůbec se mi to nezamlouvalo.

„Proběhlo to tak dobře, jak mohlo,“ odkašlal si Vale. „Nyní odpočívá. A zotavuje se z lehké mořské nemoci. Jen jsem se chtěl postarat, že má vše, co potřebuje,“ dodal a tvrdost v jeho očích povolila.

To jsem tak docela nečekal. Jeho výraz se najednou až zvláště podobal skutečné náklonnosti.

Nevěděl jsem, jestli to vnímat pozitivně. Neculai svou manželku Nessanyn taky miloval. Což jí nijak nepomohlo.

„Každopádně jsem rád, že jste dorazili,“ řekl jsem a ukázal na stůl plný map. „Jak vidíš, musíš se seznámit s mnoha novinkami.“

Po několika hodinách jednání jsme se shodli na jediné věci, a to že jsme naprosto v háji.

Vale byl toho názoru, že uzavřít dohodu se Septimem bylo hloupé.

Ještě hloupější podle něj bylo, že jsem jeho podmínky přijal bez vyjednávání.

A *kolosálně* hloupé podle něj bylo, že jsem nechal naživu Orayu.

Veškerou jeho kritiku jsem smetl ze stolu tak nonšalantně, jak to jen šlo. Kdybych chtěl svá rozhodnutí vysvětlit lépe, musel bych odhalit víc o důvodech, jež mě k nim vedly. O důvodech, které nijak nesouvisely se mstivou krutostí, kterou si u mě přáli vidět.

Realita naší situace byla nicméně vskutku nezáviděníhodná. Hiájové se stále nevzdali. Pořád ještě drželi několik klíčových měst. Dvě stě let moci jejich řady posílilo.

Vincent nikdy neusnul na vavřínech, dokonce ani na vrcholu své moci. Neustále svou sílu budoval a Rishany udu-pával tak, že nám v podstatě žádné síly nezbyly.

Což znamenalo, že z vojenského hlediska jsme se mu-seli téměř zcela spolehnout na krverozené. Pravda, ti mi-zerové byli skutečně výkonní. Měli dostatek bojovníků ochotných vrhnout se do čehokoli. S jejich pomocí se nám podařilo porazit mnoho z největších hiájských pevností.

Zároveň to však znamenalo, že pokud by se Septimus rozhodl stáhnout, byl by to náš konec. Sami by Rishanové proti Hiájům jednoduše nezmilitovali.

Vale nikterak neskrýval rozčarování z této situace. Po pár staletích pobytu mimo vybranou společnost byl ještě přímočařejší než dřív, a to už je co říct. Přesto jsem mu ne-mohl upřít, že je ve své práci dobrý. Schůzku uzavřel se-znamem doporučení, jak naši pozici posílit. A jakmile jsme skončili, hned se vydal za Keturou se seznamem dotazů týkajících se stavu našich armád.

Vale s Keturou odešli, ale Cairis zůstal. Nelíbilo se mi, jak se vždycky chvíli zdržel. Dělával to odjakživa. Vždycky se snažil někomu něco pošeptat a udělat to tak, že to vypadalo jako nápad onoho dotyčného.

„Nechod kolem horké kaše,“ povzdechl jsem si. „Prostě to řekni.“

„Dobře, řeknu to upřímně. Byla to katastrofa. Že tě šlechta nenávidí, to jsme věděli dopředu. Ale tohle...“

„V nenávisti jim nemohlo nic zabránit. Možná jsme k tomu měli přistoupit spíš jako k testu. Kdo z nich se po-kloní dobrovolně.“

„Pokud by to byl test, pak by nikdo z nich neprošel,“ odtušil Cairis.

„Přesně. Tak je pojďme popravit rovnou všechny.“

Cairis se na mě dlouze zadíval a snažil se rozhodnout, zda to myslím vážně, nebo žertuji.

Nežertoval jsem. Zvedl jsem obočí v tichém *Co myslíš?*
„Máš někoho, kým bys je mohl nahradit?“ zeptal se Cairis.

„Někoho bych už našel.“

Cairis se předklonil, sepal ruce a prohlásil: „Koho? No prosím, povídej.“

Pěkně mě štvalo, když měl Cairis pravdu. Vždycky na to byl až příliš pyšný.

„Jenom říkám, že musíš jednat opatrně,“ dodal tiše, jako by nás někdo poslouchal. „Na krverozené se beztak už spoléháme až příliš.“

Příliš? Slabé slovo. Septimus mě měl prakticky přehnutého přes koleno.

„To poslední, co potřebujeme, je ztratit věrnost i té hrstky našich sil,“ pokračoval. „Vnější zdání je klíčové. Což mě přivádí...“ odkašlal si. „K ní.“

Vstal jsem, strčil si ruce do kapes a začal chodit sem a tam.

„Co s ní?“

Ticho. Jako by Cairis říkal: *Ty moc dobře víš.*

Nezvykle pečlivě volil slova. „Ona tě ohrožuje.“

„Nemůže mi nijak ublížit.“

„Vyhrála Kejari, Raihne.“

Ruka se mi zatoulala k hrudi. K místu, kudy mi do ní zajela její dýka. Neměl jsem tam žádnou jizvu. Nebylo to jak poznat. Což mě nijak nepřekvapovalo. Na Orayino přání ten čin bohyně zvrátila, jako by se nikdy nestal. Občas bych však přísahal, že tu ránu cítím. I v tuhle chvíli mě v tom místě nepříjemně bodlo.

To vše jsem nicméně skryl a obrátil se ke Cairisovi se zlomyslným úšklebkem. „Nemůžeš říct, že mít Vincentovu dceru přivázanou na vodítku u nohy vypadá špatně.“

Odjakživa jsem byl skvělý herec. Přidal jsem do svého tónu něco z Neculaiovy krutosti. Stejně jako toho dne v aréně, kdy

jsem své rozhodnutí nechat Orayu žít ospravedlnil litaní smyšlených zvěstev.

Cairis se nicméně tvářil nepřesvědčeně.

„Nemyslíš si, že po tom všem, co Vincent provedl Nessany, si to zadostiučinění zasloužíme?“ dodal jsem.

Při zmínce o Nessany sebou Cairis trhl. Přesně jak jsem čekal. Přesně jako se to občas stávalo mně, když mě staré vzpomínky zastihly nepřipraveného.

„Možná,“ připustil po dlouhé odmlce. „Jenže teď už ji to je k ničemu.“

Polkl jsem a obrátil se ke stěně plné knih. Předstíral jsem, že si prohlížím vystavené předměty na policích.

Nerad na Nessany myslím. Ale posledních několik týdnů jsem na ni myslel často. V paláci jsem na ni narážel všude. Všechno tu bylo plné mých vzpomínek.

Nedokázal jsem Nessany pomoci, když ještě žila. Nedokázal jsem jí pomoci poté, co zemřela. A nyní jsem jen využíval její památky k manipulaci svým okolím.

Nessany byla využívána celý život. A já ji teď využíval i po smrti.

Cairis si přál, abych byl stejný jako Neculai. Ani netušil, jak moc se jeho přání blíží realitě.

Vytáhl jsem ruce z kapes. Pod nehty jsem stále ještě měl trochu Martasovy krve.

„Nenávidíš je?“ zeptal jsem se Cairise.

Protože on to všechno zažil se mnou. Také býval jednou z Neculaiových hraček.

A přesto tu teď seděl a přimlouval se za spojenectví s těmi, kteří nás neskutečně ponížili. Bylo to pro mě hodně překvapivé.

„Samozřejmě, že je nenávídím,“ odpověděl. „Jenže je potřebujeme. Prozatím. Kdo vyhraje, když je všechny povraždíš a moc nad Domem noci získá Septimus? My ne. Tak to říkávala i Nessany, vzpomínáš?“ Otočil jsem se

k němu a spatřil v jeho tváři jemný, vzdálený úsměv. To se stávalo jen vzácně. „Pamatuj na to, kdo vyhraje.“

Řekl to s láskou, ale já zaskřípal zuby.

Ano, vzpomínal jsem si. Neuměl bych ani spočítat, kolikrát jsem stanul na samé hraně, kolikrát jsem se po někom div nevrhl. Kdykoli k tomu došlo, Nessanyn mě zastavila. *Nenech je vybrát*, prosívala mě svýma velkýma, hlubokýma, zvlhlýma hnědýma očima. *Kdo vyhraje, když tě zabije?*

„Vzpomínám si,“ procedil jsem.

Cairis se smutným úsměvem zavrtěl hlavou. „Všichni jsme do ní byli tak trochu zamilovaní, že ano?“

Ano. Všichni jsme do Nessanyn byli tak trochu zamilovaní. Já jsem s ní spal, ale milovali jsme ji všichni. Kdo by ji taky nemiloval, když představovala tu jedinou laskavost, kterou jsme znali? Jedinou osobnost, která s námi zacházela jako s lidskými bytostmi, a ne jako se součtem jednotlivých částí těla?

„Tak na to nezapomínej,“ prohodil Cairis. „Dělám to stejně. Kdykoli mě to popadne, zeptám se sám sebe: *Kdo vyhraje?*“

Řekl to jako nějaké vzletné přísloví, jako kus moudrosti.

„Hm,“ zabručel jsem, zcela nepřesvědčen.

Poslední dobou jsem toho moc nenaspal. V paláci bylo pro krále vyhrazené celé jedno samostatné křídlo. Téměř týden po převzetí moci jsem se ho vydal obhlédnout. Déle to odkládat nešlo. Sice mělo jinou výzdobu, ale tolik věcí v něm zůstalo stejných.

Mlčky jsem procházel pokoji.

Zastavil jsem se u jedněch dveří z tmavého dřeva. V rámu měly malou oděrku. Oděrku, kterou před několika staletími

způsobila Ketuřina hlava. Tehdy byla pod vší tou krví sotva vidět. Ale když jsem po rámu přešel rukou, i dnes jsem pod prsty cítil vrubek po jejích zubech.

Zastavil jsem se i ve Vincentově pracovně. Byla celá zpřeházená a na podlaze se povalovalo jeho oblečení. Poličky byly zdobeny malými drobnostmi, jejichž cena patrně převyšovala cenu kdejakého honosného sídla. Mezi těmito poklady však vyčnívalo i pár kusů papíru s Orayiným písmem. Sice ještě nemotorně dětským, ale poznal jsem ho. Zdálo se, že na všech jsou nějaké studijní zápisky a poznámky k bojovým postojům.

Pousmál jsem se. Jistěže Oraya brala studium vážně už od malička. Byla zlatíčko, prostě zlatíčko.

Úsměv mi však ze rtů brzy zmizel, jelikož jsem očividně nebyl jediný, kdo si to myslel. Ne, pokud si ty útržky papírů nechal po všechny ty roky i Vincent.

V křídle pro krále jsem nezůstal.

Raději jsem si nechal upravit komnaty hned vedle Orayi. Oba jsme měli k dispozici několik pokojů, ale naše ložnice měly společnou stěnu. Byl to nepříjemný zlovyk, nicméně pokaždé jsem se po návratu do komnat před tou stěnou na chvíli zastavil. Dnešek nebyl žádnou výjimkou.

Když Oraya plakala, byl to hrůzný zvuk plný násilí. Zpočátku vždy panovalo ticho, které následně roztříštil přerývaný vzlyk. Jako by se snažila udusit a její tělo se s ní rvalo o trochu vzduchu. Znělo to jako otevírající se rána.

Když jsem to slyšel poprvé, vymyslel jsem si nějakou výmluvu a vydal se jí bušit na dveře. Jakmile otevřela, vymyslel jsem si na místě nějaký nesmyslný požadavek. Ani už nevím jaký.

No tak, bojuj se mnou. Dovol mi tě trochu rozptýlit.

Jenže Oraya vypadala tak prázdně. Jako by jí v tu chvíli má společnost působila fyzickou bolest. Jako by ške-mrala o milost.

Položil jsem dlaň na naši sdílenou stěnu a zaposlouchal se, protože jsem se tomu nutkání nedokázal ubránit.

Ticho.

Jen ticho.

Ztěžka jsem polkl a zaťal na brokátové tapetě ruku v pěst.

Dělila nás jedna jediná stěna. Dost tenká na to, abych skrz ni slyšel. A přesto jako by byla ze železa.

Neopovažuj se přestat bojovat, princezničko, řekl jsem jí v noci před poslední zkouškou. Tím bys mi zlomila srdce.

Byl jsem na sebe neskutečně pyšný, když se mi z ní během naší poslední bitvy podařilo vykřesat bojovnost.

Nyní už nebojovala.

A já už za ní do pokoje nechodil. Vždy jsem se akorát ujistil, aby jí následujícího večera nechali přinést čaj proti bolesti hlavy. Aby měla, co potřebuje. Přestože to, co potřebovala, jsem rozhodně nebyl já.

Lehl jsem si do postele, ale neusnul jsem. Myslí mi plula Nessanyynina slova podbarvená mým cynickým vnímáním světa.

Kdo vyhraje?

Nessanyyn v žádném případě nevyhrála.

A Oraya taky ne.

Kapitola pět ORAYA

Počkala jsem, než slunce vystoupalo vysoko nad Sivrinaj. Celou noc jsem se modlila, aby mě už nikdo nepřišel rušit a nezamkl za sebou všechny čtyři zámky. Měla jsem štěstí.

Raihn strávil noc jinde a dosud nepřišel. Neustále jsem se ujišťovala, protože na tom závisel můj útěk a protože jsem si uvědomovala, že se může ukázat kdykoli.

V prádelníku jsem vyhrabala nějakou stříbrnou náušnici a stočila ji do nešikovného háčku. Vrchní zámek, obyčejná petlice, se otevřel snadno. Zato ten druhý... ten druhý mě pěkně proškolil. Jednotlivé zámky dělily jen minimální mezery, takže jsem měla omezený manévrovací prostor, a byly z pevného kovu. Několikrát jsem musela přestat, jinak bych si provizorní paklíč zlomila.

„Do háje,“ sykla jsem.

Máš víc síl než tenhle směšný malý háček, zašeptal mi do ucha Vincent.

Sjela jsem očima od stříbrné náušnice ke svým prstům.

Všechny dveře i okna paláce byly proti magii samozřejmě chráněné. I kdyby tomu tak nebylo, má magie ve mně posledních několik týdnů dřímala opravdu hluboko. Pokud bych ji ze sebe chtěla vykřesat, bylo by třeba ponořit se do všech těch ran, které jsem nechtěla ani ve snu otevřít. Bála

jsem se, že než by se mi je znovu podařilo nějak zacelit, vykrvácela bych k smrti.

Na druhou stranu... Hvězdný oheň by možná dokázal tu kovovou západku, která držela tyhle dveře zamčené, roztavit.

Děsila jsem se to být jen zkusit. Ovšem pokud jsem měla naději na svobodu, nehodlala jsem se jí vzdát jen proto, že jsem měla strach se o ni pokusit.

Když jsem po magii zapátrala v nitru poprvé, odešla jsem s prázdnou.

Zatála jsem zuby a sáhla hlouběji. Narazila jsem na všechno, co jsem se posledních pár týdnů snažila pohrbit.

Učil jsem tě lóp, pošeptal mi Vincentův hlas.

Vybavila jsem si ho. Vybavila jsem si jeho tvář orámovanou pískem arény, zakrvácenou, sedřenou a...

Z rukou mi vyšlehl hvězdný oheň, příliš divoký a horký. Celé mi je pohltit. Musela jsem v sobě potlačit přívál smutku, vzteku a žalu.

Ovládej se, malá zmijé, okřikl mě Vincent. *Ovládej se!*

Nemůžu se soustředit, když mě pořád poučujáš, problesklo mi hlavou. Ihned jsem polkla stud, protože jeho hlas nečekaně utichl. Zhluboka jsem se nadechla, a ještě jednou, až se mi zpomalil tep. Plamen trochu pohasl. *Ovládat se.*

Usměřňovala jsem plameny, dokud se nestáhly do malé zářivé koule, v níž jsem mohla smočit nalomenou stříbrnou náušnici. Plamínek hvězdného ohně na jejím konci dál plápolal jako na zápalce.

Tohle nemůže fungovat, napadlo mě. I tak jsem vsunula zkroucený kus kovu do mezery mezi dveřmi a rámem a dotkla se západky. Vlila jsem do toho malého plamínku svou moc a...

... a zatlačila.

Dveře se rozletěly a já jimi propadla na dlážděnou podlahu. Zastavila jsem se až těsně před protější zdí.

Sjela jsem očima k zemi. Kousek ode mě ležel kousek částečně roztaveného kovu. Schovala jsem si ho do kapsy a otočila se zpět ke dveřím do své ložnice.

Zůstaly otevřené. Chodba zela prázdnotou.

Unikla jsem. Prozatím.

Bohyně mi pomáhej.

Rychle – a tiše – jsem dveře zavřela a co nejlépe setřela stopy po plameni. Druhý zámek byl rozbitý. Ale toho si snad žádný náhodný kolemjdoucí nevšimne.

Byli jsme ve válce. Sama jsem viděla, co to v paláci znamená. Ať už byl den nebo ne, většina chodeb zůstávala pečlivě strážena nebo se v nich někdo pohyboval. Totéž platilo i pro zbrojnici. A rozhodně pro východy.

Těm jsem se ale mohla vyhnout.

Spokojeně jsem se ušklíbla. Usmívat se mi bylo nepohodlné, svaly kolem úst si tomu už odvykly.

Ještě že znám palác lépe než kdokoli jiný.

Vincent byl velmi opatrný muž. Celý palác nechal zrenovovat, aby do něj mohl nechat zapracovat nové průchody a tunely a matoucí systém chodeb, které nikam nevedou, jelikož si neustále citelně uvědomoval, že jednoho dne by někdo mohl jeho pevnost použít proti němu.

Když jsem byla malá, některé z těch průchodů mi ukázal a přiměl mě vrýt si je do paměti. Dokonce i když jsem ještě byla dítě, nikdy mi nezastíral, proč je důležité je znát. „Tohle je nebezpečný svět, malá zmije,“ řekl mi. „Naučím tě, jak bojovat, ale taky ti ukážu, jak utéct.“

Všechny ty chodby mi pochopitelně nikdy neukázal. Nechtěl mi dát svobody až *příteliš*. Nicméně já je nakonec taky prozkoumala, potají.

Dnes jsem se však vydala cestou, kterou mi otec ukázal. Rozběhnout se rovnou ven by bylo hloupé. Ano, bylo světlo, což by mi mohlo pomoci. Ale stejně bych narazila na strážce na hlídce. Potřebovala jsem zjistit, do čeho se ženu. Potřebovala jsem nějakou zbraň...

Vtom jsem zaváhala, protože mi vytanulo na mysli, co jsem udělala, když jsem naposledy držela v rukách meč. Poslední srdce, které jsem probodla.

Honem jsem se oklepala ze vzpomínky na Raihnovu mrtvou tvář, jen tak tak se vyhnula té na tvář Vincentovu a pokračovala chodbou dál.

Poblíž schodiště jsem zaslechla tlumené hlasy. Jeden ze vstupů do Vincentova labyrintu chodeb byl nedaleko. Zdálo se, že ho ještě nikdo neodhalil. Byl dobře skrytý. Dveře ve stěně se skrývaly za strategicky umístěnou tapiserií. Občas bývaly zamčené, ale dnes jsem měla štěstí. Jakmile jsem se jich dotkla, otevřely se.

Tajné tunely byly úzké. Osvětlovaly je pochodně s věčným hvězdným ohněm. Vincent je nechal vybudovat kolem stávajícího půdorysu paláce. Byly tudíž dost spletné a nebylo snadné se v nich orientovat. Mnoho vnitřních dveří zůstalo zamčených, a tak mi nezbývalo než seběhnout po několika schodištích níž. Většina dalších východů ústila do různých komnat. To poslední, po čem jsem toužila, bylo skončit v ložnici nějakého rishanského generála. Raději jsem pokračovala dál po několika úzkých, točitých schodištích níž a níž, až jsem se ocitla v přízemí. A odtamtud se vydala ještě hlouběji.

Jako dítě jsem sem směla jen výjimečně, přesto jsem si přesně pamatovala, kde jsem. Vincent si nesmírně cenil soukromí, protože se mu ho téměř nedostávalo. Za tím účelem si hned zkraje své vlády nechal pod nejvýhodnější věži zbudovat nové sklepení, takové podzemní křídlo určené jen a jen jemu.

Dalo se do něj dostat dvěma vstupy. Jeden se nacházel v přízemí. Z něj by se dalo uniknout z paláce. Ještě důležitější nicméně bylo, že Vincent si ve svých komnatách často střídal zbraně a zásoby. Což mi dávalo možnost se před odchodem ozbrojit.

Vstup z podzemí byl zavřený. Dvoukřídlé dubové dveře natřené černým lakem jako by splývaly s okolními stíny, až na stříbrné kliky. Když jsem za ně vzala, zatajila jsem dech a velice tiše a pomalu otevřela. Nemohla jsem vědět, jestli to tu Rishanové už neobjevili. Vincentovo křídlo bylo sice soukromé, nicméně ne tajné.

Zdálo se, že štěstí mi stále přeje. Za dveřmi nikdo nebyl.

Ocitla jsem se v opuštěné chodbě. V chodbě, která narozdíl od temných, spoře osvětlených tajných průchodů, jimiž jsem do ní přišla, vypadala jako chodba v královském paláci. Podlahu pokrývala tmavě modrá dlažba, po stranách z ní vystupovaly černé dveře se stříbrnými klikami a zdi zdobily hiájské obrazy v pozlacených rámech. Před sebou jsem měla osmero dveří, čtvery na každé straně, a na konci chodby čekalo točité schodiště ohraničené stříbrným zábradlím vedoucí nahoru.

Už tak dlouho jsem tu nebyla. Ani jsem si nepamatovala, kam všechny z těch dveří vedou. První a druhé byly zamčené. Stejně jako třetí a čtvrté. *Sakra*. Co když zjistím, že jsou zamčené všechny a že jsem vzácné okamžiky svobody vyplýtvala pro nic za...

Páté se otevřely.

Ztuhla jsem, zatajila dech a ani se nehnula.

Jen jsem tam stála ve dveřích s rukou pořád ještě na klice. Bohyně.

Vincentova pracovna.

Voněla jako on. Na mučivý okamžik jsem měla zas pocit, že otec nezemřel, že tu někde musí sedět s knihou v rukách a hlubokou vráskou mezi očima.

Minulost se kolem mě prohnala jako sprška ocelových střepin, stejně ostrá a stejně bolestná.

Tahle místnost byla malá, menší než ostatní Vincentovy pracovny. Uprostřed stál těžký dřevěný stůl a v rohu poblíž krbu dvě sametová křesla. Stěny lemovaly police plné černých, vínových, stříbrných a modrých vazeb starých, avšak pečlivě udržovaných svazků. Na stole ležely rozházené věci. Otevřené knihy, papíry, poznámky a uprostřed hromádka skleněných střepů.

Jakmile jsem se dokázala pohnout, zamířila jsem ke stolu.

Panoval na něm daleko větší nepořádek, než bylo pro Vincenta typické. Na druhou stranu... ke konci byl...

Co dodat. Myšlenkám na to, jaký byl v posledních několika měsících života, jsem se vyhnula.

Oči mi sjely ke sklenici stojící mezi poznámkami. Na dně měla zaschlou rudou skvrnu. Podívala jsem se na ni blíž a na stopce rozpoznala otisky jeho prstů. Vztáhla jsem ke sklenici ruku, abych se jich dotkla, ale hned jsem ji zase svěsila. Nechtěla jsem smazat poslední stopy jeho přítomnosti.

Dokonce ani ztráta Ilany mě na tohle nepřipravila. Na tu nepopsatelnou hloubku zoufalství, do níž vás ztráta milované osoby uvrhne. Začít myslet na něco jiného než na něj mě stálo veškeré úsilí. Ze všeho nejraději bych se schoulila v jednom z jeho sametových křesel, sklenici s jeho otisky opatrně zabalila do hedvábného šátku a uchovala ji až na věčnost.

Jala jsem se prohrabovat papíry na stole. Vincent pracoval tvrdě. Všude samé inventáře, mapy, zprávy o útoku na Měsíční palác. Zběžně jsem si prohlédla hromádku dopisů, načež se mi rozechvělá ruka zastavila nad kouskem pergamenu.

Zpráva: Salinae, stálo v hlavičce.

Byla napsána velmi věcným, přímočarým jazykem. Jednalo se o popis útočné síly a o výsledek boje.

Město Salinae a jeho okolí bylo eliminováno.

Jedna jediná věta a já jako bych se znovu ocitla v mrtvých troskách Salinae. Jako bych znovu cítila ten kouř a toxickou mlhu. I ten zatracený *smrad*.

Jako bych znovu zaslechla, jak se Raihnovi zachvěl hlas poté, co zvedl ze země ceduli s názvem ulice. *Toble je Salinae*.

Nyní jsem hleděla na stručnou, jednostránkovou zprávu na otcově stole, která zcela suše popisovala, jak Vincent zničil mé rodné město. Jak vyvraždil jakoukoli rodinu, která mi možná zbyla.

Jak mi lhal, ve všem.

Takže ses mi to nechystal říct, vmetla jsem mu tehdy do tváře.

Ty nejsi jako oni, zavrčel na mě zpátky.

Pergamen se mi roztřásl v rukách. Rychle jsem ho odložila zpátky na hromádku.

Vtom jsem koutkem oka zahlédla stříbrný záblesk. Od-sunula jsem otevřenou knihu a pod ní našla malou, hrubě opracovanou dýku.

V krku se mi zformoval velký knedlík.

Tu dýku jsem vyrobila nedlouho potom, co si mě vzal Vincent do péče. Tehdy poprvé jsem se s ním cítila natolik uvolněně, že jsem se odvážila říct si o nějaký úkol, a natolik bezpečně, že jsem ho skutečně splnila. Vždycky jsem si ráda hrála s kamínky. Vlastně už ani nevzpomínám proč. Vzpomněla jsem si ale, jak jsem vyráběla tuhle dýku. Vybavila jsem si, jak strašně nervózní jsem byla, když jsem mu ji přišla ukázat. Jak jsem tajila dech, zatímco on si ji s tím svým stoickým výrazem prohlížel.

„Pěkná,“ řekl mi tehdy po dlouhé chvíli a schoval ji do kapsy. To bylo všechno. První z bezpočtu příležitostí, kdy jsem toužila po jeho uznání a kdy jsem byla zoufale nejistá, zda se ho dočkám.

A nyní jsem ji našla tady, hned vedle rozkazu smrti pro tisíce lidí.

Dvě stránky jeho já, jež jsem nedokázala spojit dohromady, ani když ještě žil, a co teprve teď, po jeho smrti.

Vincent panovník, který ve jménu moci nechal vyvraždit celou mou rodinu a téměř vyhladit celou jednu rasu, který mi skoro dvacet let lhal o mé krvi, aby chránil svou korunu.

A hned vedle něj Vincent otec, který si nechal tuhle bezcennou drobnost, kterou jsem pro něj vyrobila, a uchovával ji hned vedle svých nejcennějších majetků. Který mi s posledním dechem řekl, že mě má rád.

Jak by se mi hodilo najít v jednom z jeho šuplíků dopis. *Má malá zmije*, stálo by v něm. *Pokud čteš tyhle řádky, jsem již mrtvý. Bylo by ode mě ale nefér nechat tě tu bez odpovědi...*

Jenže Vincent nepatřil mezi muže, kteří by svá tajemství svěřovali papíru. Možná jsem si namlouvala, že jsem si sem přišla pro zásoby. Ve skutečnosti jsem tu však hledala odpovědi.

Ve skutečnosti jsem se hnala jen za snem.

Protože tahle místnost mi dávala zhruba stejný smysl jako Vincent sám. Nenašla jsem v ní nic než nesourodé útržky jeho já, které k sobě po jeho smrti nepasovaly stejně jako za jeho života.

Pálilo mě v očích. Srdce mi pukalo. Cítila jsem, jak se mi z hrdla dere vzlyk takovou silou, že jsem si musela zakrýt ústa dlaní, abych ho potlačila.

Dřív jsem nikdy neplakala. Ale poslední dobou mi připadalo, že čím víc se v sobě pláč snažím umlčet, tím vehementněji se ze mě dere.

Spolkla jsem ho a znělo to tak nechutně, že jsem byla ráda, že to nikdo neslyšel.

Na tohle nemáš čas, Orayo, napomenula jsem se. *Kvůli tomuhle jsi sem nepřišla.*

Oči mi sjely doprostřed stolu k hromádce zrcadlových střepů. Působila tak zvláště. Jako by je někdo pečlivě

poskládal jeden na druhý v dokonale souměrnou věžičku. Vrstva kovu, který se z jedné jejich strany zrcadlil, mi připomínala rozechvělou stříbrnou záři úplňku lesknoucí se v jejích jemně tepaných rytinách. Hladké okraje zdobily elegantní spirály táhnoucí se směrem ke středu. Když jsem si je prohlédla víc zblízka, spatřila jsem v těch rytinách stopy něčeho černočerveného. Že by krev...?

Proč by si tu Vincent nechával tuhle rozbitou mísu? Přímo uprostřed pracovního zmatku?

Dotkla jsem se nejhornějšího střepu a...

A tiše jsem sykla bolestí.

Byl ostrý jako žiletka. Řízl mě do prstu a po jeho okraji stekla kapka mé krve. Drobné ranky nebo bolesti jsem si však téměř nevšimla.

Protože vzápětí se hromádka střepů dala *do pohybu*.

Ani jsem nemrkla a jednotlivé střepy do sebe přesně zapadly a spojily se v mělkou zrcadlovou mísu. Kapka mé krve stekla přímo do jejího středu.

Přestože to samo o sobě bylo dost zarážející a nepochopitelné, ze všeho nejvíc mě zaplavil nesmírně silný a matoucí pocit Vincentovy přítomnosti. *Vincent*. Vincent stojící na stejném místě jako teď já, jeho krev stékající do stejné mísy. Hrdlo se mi sevřelo nečekaně silnou úzkostí a na mysli mi vytanuly útržky vzpomínek na města, generály, Sivrina, Salinae, na stovky opeřených křídel přikovaných k městským hradbám. Cítila jsem posedlost, odhodlání, ale pod tím vším i velmi silný *strach*.

Zalapala jsem po dechu a celá sebou škubla. Zvedal se mi žaludek a točila hlava.

„Vincente?“

Zpočátku jsem myslela, že se mi ten hlas jenom zdá.

„Vincente? Veličenstvo? Já... jak je to...“

Ten hlas zněl tichounce a tlumeně, jako by přicházel odkudsi z veliké dálky a nesl se skrz dující vichr.

Přesto jsem ho poznala.

„*Jesmine?*“ zašeptala jsem.

Znovu jsem do mísy nahlédla. V jejím středu se leskla má krev pokrývající daleko větší plochu zrcadla, než by tak malá kapka měla.

Zamžourala jsem a naklonila se k ní blíž. V mihotavém odrazu hvězdného ohně jsem toho mnoho neviděla, ale je možné, že se v ní něco hýbalo?

„*Orayo?*“

Ten zmatený hlas rozhodně patřil Jesmine. Sotva jsem ji slyšela.

Opřela jsem se o stůl lokty a naklonila se nad mísu ještě blíž. Pozornost se mi tříštila tolika směry. Jak ke slabounké přítomnosti Jesmine kdesi v dáli, tak k přítomnosti Vincenta v minulosti.

Ta mísa musela sloužit ke komunikaci. Musela být kouzelná, musela...

Hlasy.

Nejen ten Jesminin. Kdepak, tyhle hlasy přicházely z chodby za dveřmi.

Jeden patřil Raihnovi.

Do baje.

Odtrhla jsem od mísy ruku a ta se ihned roztrýštila na bezpočet střepů seskládaných v úhledné hromádce. Když praskala, vydávala nepříjemně kovový zvuk.

S očima přilepenýma ke dveřím jsem její střepty bleskurychle smetla do kapsy.

Blížily se ke mně dva hlasy. Za pár vteřin mi došlo, že ten druhý patří Cairisovi.

„... touží najít,“ říkal zrovna.

Kroky. Z druhého schodiště jsem zaslechla kroky. Má úniková cesta.

„Tady už to strážní prošli?“ zeptal se Raihn.

„Ještě ne.“

„Vincent provedl v paláci mnoho změn.“

Jeho hlas zněl zvláště příškrčeně, čehož jsem si všimla ihned, zatímco Cairis vůbec.

„Tady dole to stráž prohledá, hned jak skončí v nadzemních patrech,“ odpověděl mu.

„Něco zajímavého?“

„Nic nového. Koho je třeba zabít, to už víme. Těžké bude se k nim dostat. Ale s tím nám pomůže, když se zbavíme Misrady. Septimus působil sebejistě.“

„Tak pokud zní *Septimus* sebejistě...“ odtušil sarkasticky Raihn. „Aspoň se tak pár z nich zbavíme.“

Kroky se neustále blížily. Jakmile jsem pod dveřmi zahlédla záblesk stříbrného světla a v něm mihotající se stíny, celá jsem ztuhla.

Ani jsem nedutala. Přitiskla jsem se ke zdi ve snaze dostat mezi ně a sebe co nejvíc prázdného prostoru.

Ale oni jen prošli kolem. „Sem nikdo nesměl,“ pokračoval Cairis. „Možná tady skryl své největší poklady... co je?“

A to už jsem si chtěla oddychnout.

Jenže jedny kroky se zastavily. Ty Raihnovy.

„Co se děje?“ zeptal se ho Cairis znovu.

„Nic, jsem jen zvědavý.“

Raihn je dobrý herec. Své lži umí prodat dobře.

„Běž klidně dál,“ vybídl Cairise. „Já se jen chvíli porozhlédnu tady.“

Sakra. *Sakra*.

„Mám někoho zavolat, aby ti pomohl?“

„Upřímně? Budu rád za trochu soukromí. Chci chvíli slyšet jen vlastní myšlenky.“

Cairis se zasmál a já se zoufale rozhlédla po pracovně. Jediné místo, kde se dalo schovat, bylo pod stolem. Komic-ky příšerná volba. Ale pořád lepší než nic.

Než jsem se skrčila pod stůl, naposledy jsem přejela pohledem veškerou práci svého otce, všechny ty papíry

a diagramy, které dokládaly, jak moc své království miloval, i kolik krve a potu musel obětovat, aby své impérium vybudoval a udržel.

Své impérium. *Mé* impérium.

Zatraceně, a já se tu přitom schovávám po stolem.

Jakmile jsem pod něj vklouzla, zmocnil se mě nesmírný stud.

Jedny kroky se ode mě vzdalovaly a druhé se ke mně přibližovaly.

Dveře se otevřely a já zaslechla známý hlas: „To sis opravdu myslela, že tě neucítím, princezničko?“

Kapitola šest ORAYA

Zatraceně.

Rozhlížela jsem se po něčem, po čemkoli, co by se dalo použít jako zbraň. Jenže kdybych něco zahlédla, evidentně by to bylo příliš snadné.

„Vylezeš odtamtud, nebo si pro tebe budu muset dojít?“ zeptal se mě Raihn.

Zatnula jsem zuby takovou silou, že mi začaly drkotat.

Najednou jsem se cítila stejně jako kdysi v Měsíčním paláci, když si mě dobíral v tom skleníku. Tehdy jsem byla zahnaná do kouta stejně jako teď.

Se zaťatými pěstmi jsem vstala a obrátila se k němu. Kéž bych jen neviděla to zklamání, které mu problesklo v očích, když jsem se vzdala.

Opíral se o rám dveří a pozoroval mě. Záblesk zklamání rychle skryl pod maskou škodolibého úsměvu a začal znovu hrát.

Nic jsem neříkala.

„Vím, že v toulání se tam, kde nemáš co dělat, jsi skvělá,“ podotkl Raihn. „Měl bych být rád, že tentokrát u sebe nemáš vrhací nože?“

S tím se bezděky dotkl stehna. Zjevně si vzpomněl na naše první setkání. Na to, jak mě tehdy ve snaze zachránit

mi život chytil a já mu poděkovala tím, že jsem mu zabodla dýku do nohy.

Co si myslel, že dělá, takhle si se mnou pohrávat, jako by se mezi námi nic nezměnilo? Jako bychom byli stále jen dva účastníci Kejari, z nichž se proti jejich vůli stali spojenci?

„Kde nemám co dělat?“ sykla jsem vztekle. „Tohle je můj domov.“

Nikdy mi moc nešlo předstírat chlad a klid, když se v mé hlavě svářely emoce. Vincent na to často poukazoval.

I Raihn spatřil pravdu.

Jeho potměšilý úšklebek se vytratil.

„Já vím,“ připustil. Tentokrát nic nenaznačovalo, že by si ze mě dělal legraci.

„Ne, nevíš,“ vpálila jsem mu do tváře. „Nerozumíš tomu, protože mě tu držíš jako vězně.“

„Nejsi vězeň, Jsi...“

Moje královna, říkával pokaždé.

Blbost. Už jsem to nemohla vydržet.

„Přestaň,“ vyjela jsem na něj. „Prostě s tím PŘESTAŇ! Přestaň mi lhát. Přestaň předstírat, že o ničem nevíš. Každý večer mě zamykáš v pokoji. Sám spíš v pokoji vedle, abys mě mohl hlídat...“

Raihn se zprudka pohnul. Dvěma kroky se ocitl na druhé straně stolu a naklonil se až ke mně.

„Snažím se tě udržet naživu, Orayo,“ zavrčel na mě hlubokým hlasem. „A je to zatraceně těžká práce, abys věděla. Uvědomuju si, že nic z toho není ideální. Ale snažím se.“

No a co? Jen mě nech umřít, pokud je tak těžké tomu zabránit. Klidně je nech mě zabít, chtěla jsem mu říct.

Máš přece na víc, malá zmijí, zašeptal mi do ucha Vincent.

„To je od tebe tak šlechetné,“ sykla jsem. „Tak obětavé.“

Raihn se pevně opřel dlaněmi o stůl a zadíval se mi přímo do očí.

„Myslíš si snad, že *já* z toho všeho mám radost?“ vyprskl. „Myslíš si, že mě *těší* poslouchat, jak noc co noc pláčeš?“

Zbledla jsem jako stěna.

Když viděl, jak se tvářím, stiskl rty. Skoro jsem slyšela, jak si v duchu nadává, že to řekl.

Věděla jsem, že je jistá možnost, že mě slyší. Věděla jsem, že Raihn ve mně vždycky zahlédl všechno to, co jsem se před ním snažila skrýt. Ale slyšet ho vyslovit to nahlas... jako by tím porušil jakousi nepsanou dohodu. Do tváří mi stoupla horkost.

Couvla jsem o krok vzad. Najednou jsem zoufale prahla po větším prostoru. Jenže Raihn ho znovu zmenšil. Díval se na mě klidným pozorným pohledem, před nímž nebylo úniku. Jako by mě popadl a přitiskl ke stěně.

„Učinil jsem ti nabídku,“ zašeptal. „V tu noc, co...“

V tomhle bodě se mu zadrhl hlas. Ale já přesto slyšela, co nevyřkl. *V tu noc, co jsme se vzali.*

O tom, že jsme manželé, nikdy nemluvil ani jeden z nás.

„Tehdy jsem ti učinil nabídku. Pořád platí. A pořád platit bude.“

Další krok vzad. Další krok kupředu.

„Já tohle místo nenávidím,“ vydechl rozechvěle, jako by se mu to přiznání vydralo z hloubi srdce. „Nenávidím tyhle šlechtice. Nenávidím tenhle palác. Nenávidím tuhle prokletou korunu. Ale k tobě nenávist necítím, Orayo. Ani trochu,“ dodal a něžně se na mě podíval. Tak strašně jsem chtěla uhnout pohledem. Jenže jsem to neudělala. „Zklamal jsem tě. Uvědomuju si to. Nejspíš tě pořád...“ odmlčel se a zavrtěl hlavou. „Ale ty a já jsme stejní. Není nikdo, o jehož pomoc s budováním nové podoby tohoto království bych stál víc. A upřímně řečeno, vlastně ... nevím, jestli to bez tebe vůbec dokážu.“

Konečně jsem si dovolila podívat se stranou. Dovolila jsem svým očím sjet níž, ke stolu mezi námi, posetému

Vincentovými poznámkami a plány. Nyní se nad nimi nakláněl Raihn a opíral se o jeho papíry rukama. O důkaz toho, jaké bývalo království mého otce a jak moc ho miloval.

Království mého otce. *Moje* království.

Slabý pulz dědického znamení, které mi obepínalo hrudník a šíji, zesílilo. Začalo mě štiplavě pálit.

Aspoň se tak pár z nich zbavíme, řekl před chvílí. Prohodil to jako by nic, a přitom mluvil o životech obyvatel, kteří na mě spoléhali.

„Nechceš přece pomoc od Hiáje,“ vyprskla jsem na něj. „Zvlášť když máš plné ruce práce s tím, abys nás povraždil.“

„*Nás?*“ vyhrkl ihned znechuceně Raihn, jako by se nedokázal ovládnout. „Prosím tě, kdy se z nich stalo *my*? Nikdy s tebou nejednali jako s jednou z nich. S lidmi, jako jsme my, zacházeli jako s dobyt看kem. Ponižovali tě, dě...“

„Zabil jsi mi otce!“

Ta slova ze mě doslova vytryskla. Obvinění, krutá pravda, která mi vřela pod kůží už celé týdny. Zněla mi v uších pokaždé, když jsem se na Raihna podívala. Spolu se všemi dalšími obviněními. *Zabil jsi mi otce. Lhal jsi mi. Využil jsi mě.*

ZABIL.

JSI.

MI.

OTCE.

Ta pravda přehlušila cokoli, co se mi snažil říct.

Ihned ho umlčela a zůstala mezi námi viset, hmatatelná jako ostré žiletky.

„*Zabil. Jsi. Mi. Otce.*“

Tentokrát jsem si ani neuvědomila, že mluvím nahlas. Slova se mi musela bezděky vydrat skrze zatáté zuby.

S každým jako bych znovu prožívala, co se odehrálo. Jako by mi před očima znovu vzplál Raihnův Asteris, když přitiskl Vincenta ke zdi. Jako bych znovu viděla, jak Vincentovo tělo padá na zem proměněné v hromádku kostí.

Ze zaťatých pěstí mi začal stoupat stříbřitý kouř. Ztěžka jsem oddechovala, až se mi zvedala a klesala ramena. Prsa mi svírala bolest. Bohyně, tak *příšerná* bolest. Dovolila jsem příliš mnoha emocím příliš vzplát a teď jsem je nedokázala dostat pod kontrolu.

Dlouhou děsivou chvíli ticha jsem byla přesvědčená, že se rozpadnu na tisíc kousků. Raihn nakonec obešel stůl a pomalu zamířil ke mně. Z jeho očí vyzařoval takový klid, že jsem ho vnímala, dokonce i když já ty své zavřela.

Jako by na mě čekal. Jako by byl připravený.

„Je mi to tak líto, Orayo,“ zašeptal. „Strašně mě mrzí, že se to všechno seběhlo takhle. Omlouvám se.“

Nejhorší na tom všem bylo, že jsem ani nemohla pochybovat, že to myslí vážně.

Omlouvám se. Vybavilo se mi, kdy se mi Raihn omluvil poprvé. Řekl to bez příkras, jeho omluva zněla jako jednoduchá pravda. Znamenalo to pro mě tolik, že to částečně změnilo mé vidění světa. Měla jsem tehdy pocit, jako by mi tím dal nesmírný dar. Něco, na co jsem tak dlouho čekala. Uznal tím moje pocity na úkor své vlastní pýchy.

Tak zoufale jsem toužila dočkat se stejných slov i od otce.

A nakonec jsem se jich dočkala s jeho posledním dechem. *Mám tě rád. Je mi to tak líto.*

Ale změnilo to něco? *Znamenalo* to nakonec vůbec něco? K čemu vůbec mohlo být pár slov?

Otevřela jsem oči a podívala se na Raihna. Z jeho tváře jsem vyčetla takovou upřímnost, že mnou otrásla. Viděla jsem, že mi otevírá dveře, že mě láká dál. Že nebude váhat vzít mě za ruku a pomoci mi jimi projít.

„Ale udělal bys to znovu,“ hlesla jsem.

Tím jsem ty dveře zabouchla.

Raihn sebou trhl.

„Snažím se zachránit tolik životů,“ vydechl.

Bezmocně. Jako by nevěděl, co jiného mi říct.

Co jiného mi mohl taky říct než pravdu?

Mohla bych se klidně uvztekát z toho, že v nějakém temném koutě mé duše mu vlastně rozumím. Raihn uzavřel dohodu a ve snaze vyhnout se jí *zemřel*. Spoléhaly na něj tisíce upírů. Svůj závazek vůči nim měl vytetovaný na těle.

Jenže já tak dlouho popírala své vlastní závazky, které jsem měla vepsané do kůže. Právě jsem slyšela, jak Raihn mluví o zabíjení těch, již na mně závisí. Jeho řeči o novém království byly jenom řeči a nic víc. Protože jsem byla svědkem představení, které sehrál pro ty, kteří ho využívali.

Pokrytec jeden.

Chtěl někdo mluvit o těžkých rozhodnutích?

Raihn ke mně popošel o další krok blíž. „Orayo, poslouchej...“

Ale já sebou trhla vzad. „Chci se vrátit do svých komnat.“

Zklamání v jeho očích si nešlo nevšimnout.

„Odveď mě tam, nebo se tam vrátím sama,“ sykla jsem.

Dlužno dodat, že Raihn už pochopil, kdy nemá smysl se se mnou dohadovat. Neřekl už ani slovo. Jen otevřel dveře a tiše kráčel za mnou, celou cestu zpět až do mého pokoje.

Kapitola sedm ORAYA

Nevím jistě, kdy přesně jsem se rozhodla, co budu dělat. Vím jen tolik, že než jsem došla zpět do svých komnat, už jsem o tom nepřemýšlela. Počkala jsem ještě dlouho potom, co Raihnovy kroky za dveřmi odezněly chodbou. Nehodlala jsem riskovat, zvláště ne teď, když mi dal Raihn až tak trapně najevo, jak dobře slyší, co se u mě v pokoji odehrává.

Nakonec jsem sáhla do kapsy, vytáhla hrst zrcadlových střepů a položila je na postel. Vypadaly na ní stejně obyčejně jako předtím na Vincentově stole. Jako hromádka střepů, které byly nyní potřísněné mou krví.

Pořád jsem netušila, co je to za předmět nebo na jakém principu funguje. Ale zopakovala jsem postup, který se mi osvědčil v otcově pracovně, a otřela stále ještě krvácející břicho palce o okraj střepů znovu.

Stejně jako předtím se ihned začaly hýbat, a když jsem se jich dotkla znovu, poskládaly se do mělké zrcadlové mísy.

Při pozornějším pohledu jsem si všimla, že ačkoli jsou poskládané k sobě, jednotlivé střípky se pořád maličko chvějí. Jako by na sebe místy nepřiléhaly úplně dokonale. Řízla jsem se o ostrou hranu mísy znovu a dívala se, jak potůček mé krve stéká po zdobném tepání do středu mísy.